

Capitolul 3

Coloseni 3

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1-4: Hristos, viața noastră	1
Versetele 5-11: Hristos este totul și în toți	3
Versetele 12-15: „Îmbrăcați-vă deci”	5
Versetele 16-18: „Faceți toate în Numele Domnului Isus”	8
Versetele 19-25: Soți, copii, robi	10

Versetele 1-4: Hristos, viața noastră

Coloseni 3.1-4: Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.

Ultimele versete ale capitolului anterior se refereau în principal la faptul că tu ai murit împreună cu Hristos. Ai văzut cât de important este acest fapt. Acum vine cealaltă față a monedei. Nu numai că ai murit împreună cu Hristos, ci ai și înviat împreună cu El. Dacă ai înviat împreună cu El (cuvântul „dacă” nu trebuie înțeles aici ca o opțiune, ci ca o certitudine!), atunci ai fost mutat într-o lume nouă. Înainte trăiai într-o lume care pentru Hristos nu avea decât o cruce și un mormânt. Acolo slujeai păcatului. Acum trăiești într-o lume, în care Hristos este totul și în care Îi slujești. Ai văzut că ești eliberat de orice robie. Asta nu înseamnă însă că ești liber să faci ce vrei. Poate că ai învățat din experiență la ce duce asta. De aceea nu vrei deloc asta. Nu, tu ai fost pus în libertatea creștină pentru a-L sluji pe Hristos.

A-L sluji pe Hristos începe cu a căuta ceea ce este de sus. De ce? Pentru că Hristos este acolo. Nu căutăm lucrurile care sunt de sus visând la cer. Înseamnă să fim orientați spre Hristos și să-L reprezentăm pe pământ. Poți compara asta cu un ambasador într-o țară străină. El se angajează pentru interesele țării sale. El nu este acolo pentru a sta într-un scaun confortabil și a medita la frumoasa sa patrie. Este vorba de o căutare continuă, cu toate forțele. Căutând lucrurile de sus, viața ta aici va fi modelată. Ea va arăta din ce în ce mai mult trăsăturile vieții tale de sus și va promova slujirea și mărturia ta. Este o străduință pentru a cunoaște toate însușirile lui Hristos glorificat. Tot ceea ce vezi despre El în gloria Sa te va păzi de toate învățăturile și poruncile oamenilor.

Unul dintre elementele esențiale ale credinței creștine este faptul că Hristos stă „la dreapta lui Dumnezeu”. Acest fapt determină poziția noastră creștină. Avem multe în comun cu credincioșii din Israel, dar aici avem o mare diferență. Ei nu cunoșteau niciun Om glorificat în cer, cu care să fi fost una. Noi, da!

Capitolul 3

De aceea, aceasta ne determină poziția și viața pe pământ. Faptul că Hristos este *acolo* determină unde sunt interesele noastre și spre ce trebuie să ne îndreptăm gândurile. Cu regret, mulți creștini nu sunt conștienți de acest fapt și trăiesc ca și cum ar fi poporul pământesc al lui Dumnezeu. Ei caută lucrurile de pe pământ. Aceasta este așa atunci când ei consideră că este corect să se bucure de toate lucrurile frumoase care se găsesc pe pământ. Aceasta poate fi așa și prin angajarea în distribuirea echitabilă a tuturor lucrurilor frumoase. Pentru prima variantă, au nevoie de un loc de muncă bun, cu un venit ridicat. Pentru a doua variantă, se pot implica în politică. În ambele cazuri, nu se gândesc la faptul că sunt legați cu Hristos în cer.

Nu poate fii altfel, decât să te gândești la lucrurile de sus, dacă ești conștient că acolo se află adevărata ta proprietate. Nu poți spune același lucru despre lucrurile de pe pământ. Tu ești doar un administrator al lor. Când timpul tău pe pământ se va sfârși, va trebui să lași totul în urmă. Nu poți lua nimic cu tine în cer. De aceea, este o prostie să-ți umpli mintea și inima cu lucruri pământești. În foarte multe pasaje din Biblie ești avertizat să nu te încrezi în bunurile pământești (Marcu 10.24; 1 Timotei 6.17). Cine se gândește la lucrurile pământești exprimă faptul că Domnul Isus nu are loc în viața lui (Matei 16.23; Romani 8.5; Filipeni 3.19).

Lucrurile pământești nu trebuie să fie neapărat păcătoase sau lumești. Lucrurile pământești sunt adesea lucruri, pe care Dumnezeu le-a dat. Căsătoria, munca, relaxarea sunt toate lucruri bune. Dar dacă viața ta constă doar din astfel de lucruri, privirea ta se îndepărtează de Hristos și nu mai trăiești din legătura cu El. Atunci ești ca unul care caută cupru în loc de aur, pentru că consideri că cuprul este la fel de valoros ca aurul. Nu considerăm că o astfel de persoană este înțeleaptă. Cu toate acestea, mulți creștini trăiesc astfel. Credința mută lucrurile viitoare în prezent și lucrurile prezente în trecut sau în viitor. Credința vede lucrurile care nu se pot vedea și trăiește în ele. Gândirea la lucrurile pământești provoacă tristețe lui Pavel (Filipeni 3.18) și Domnului Isus.

În versetul 3 se spune încă o dată: tu ai murit față de această lume. Noua ta viață nu are nicio legătură cu lumea aceasta. Hristos nu este doar absent din această lume, ci El este și ascuns de ea (compară cu Ioan 8.21,23; 13.33). Pentru că Hristos este viața ta, și noua ta viață este ascunsă de lume. Este necunoscută lumii. Care a fost ultimul lucru pe care l-a văzut lumea despre Hristos? Că El a atârnat mort pe cruce și a fost pus într-un mormânt. Atunci părea că totul s-a sfârșit. Dar credința vede dincolo de mormânt și vede învierea și gloria. Dacă El este viața ta, lumea îți acordă același loc ca și Lui. Lumea nu va înțelege motivele care te călăuzesc, pentru că nu cunoaște sursa lor, care îi este ascunsă. Tu ești încă aici, pentru a da mărturie despre Cel care este ascuns lumii.

Nu mai este nimic de îmbunătățit în lume. Orice încercare de a îmbunătăți lumea nu ține seama de faptul că Hristos a fost respins de lume și acum este ascuns lumii. Printre credincioșii din Corint erau credincioși care credeau că trebuie să exercite influență politică. Ei voiau să domnească deja pe atunci (1 Corinteni 4.8). Dar pentru credincioșii care aparțin Adunării, timpul domniei este încă în viitor.

Semnul distinctiv al vieții credinciosului este că ea este la Dumnezeu și că ea va fi revelată în curând. Acum lumea nu ne cunoaște, dar mai târziu ne va cunoaște (1 Ioan 3.1,2). Schimbarea nu se produce prin eforturi politice, care să ducă la acceptarea principiilor creștine în lume, astfel încât să se creeze un climat în care Hristos să se simtă acasă. Nu, când Hristos va fi revelat în glorie, El va judeca cu dreptate răul din lume. Astfel, El va crea climatul pentru domnia Sa, pe care o va exercita timp de 1000 de ani în dreptate și pace.

Când El va apărea public în lume, va deveni vizibil și punctul culminant al unirii tale cu El. Tu ești una cu El în moartea Lui, în învierea Lui, în ascunderea Lui de astăzi și când El Se va revela

Capitolul 3

în fața întregii lumi. Când Hristos va fi revelat, tu vei fi revelat împreună cu El în gloria Lui. Atunci lumea va vedea izvorul ascuns al vieții, pe care tu ai trăit-o pe pământ. Căci Cel care va fi revelat atunci este deja viața ta.

Acum trăiești în această lume ca unul care a murit față de această lume. Astfel, dovedești că nu mai ai nimic de așteptat de la această lume. Asta înseamnă pentru aici și acum respingere și suferință. Dar asta se va schimba în clipa în care vei fi revelat împreună cu Hristos în gloria Sa. Atunci, timpul respingerii și al suferinței va fi trecut, iar tu vei avea cu adevărat o poziție și o misiune în această lume. Vei domni împreună cu El și vei avea parte de gloria Lui.

Această arătare a lui Hristos împreună cu ai Săi este altceva decât revenirea Lui pentru Adunare. Lumea nu va ști nimic despre aceasta din urmă (1 Tesaloniceni 4.15-17). După ce Domnul Isus va lua Adunarea Sa ca mireasă a Sa, în cer va avea loc nunta Mielului (Apocalipsa 19.7). După aceea, El Se va revela lumii, iar mireasa Lui Îl va însoți (Apocalipsa 19.11-16). Aceasta este apariția Lui în glorie. Atunci, fiecare ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7), precum și pe toți cei care vin cu El (2 Tesaloniceni 1.10). Și tu vei fi acolo!

Citește din nou Coloseni 3.1-4: - Cum cauți și meditezi la lucrurile de sus?

Versetele 5-11: Hristos este totul și în toți

Coloseni 3.5-11: Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie, care este idolatrie, din cauza căroră vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării, printre care ați umblat și voi odinioară, când trăiați în acestea. Dar acum dezbrăcați-vă și voi de toate acestea: mânie, supărare, răutate, defăimare, vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții, pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat, unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți.

După perspectiva glorioasă din versetul anterior, ești readus cu picioarele pe pământ. Ai ceva de făcut. Dacă te-ai bucurat de gloria lui Hristos și de partea ta în El, pentru că ești în El, nu vei avea dorința de a ceda poftelor păcătoase. Ele te împiedică să cauți lucrurile de sus. În acest context, s-a spus deja ce lucruri nu trebuie să *cauți*. Acum auzi că există lucruri pe care trebuie să le *omorî*. De ce să omorî, ai putea întreba. Am citit și am auzit mereu că am murit împreună cu Hristos. Este adevărat.

Nu este vorba despre a te ucide pe tine însuși sau pe trupul tău. Omul vechi a murit, a fost lipsit de putere. Dumnezeu a condamnat păcatul în trup (Romani 8.3). „Mecanismul”, de care se folosea păcatul, omul vechi, a murit (Romani 6.6). Prin urmare, trebuie să te consideri mort față de păcat (Romani 6.11). Asta înseamnă că nu mai lași păcatul să-ți folosească mădularele trupului, ci le pui în slujba lui Dumnezeu (Romani 6.12,13). Când simți că păcatul vrea să se manifeste, trebuie să-l elimini fără ezitare. Nu există o soluție mai radicală decât omorârea.

A omorî este o expresie puternică și semnificativă. Cu lucrurile imorale trebuie să acționezi fără compromisuri. Asta faci când refuzi păcatului orice autoritate. Spune-ți pur și simplu: aici nu cedezi, păcatul nu are loc. Pui păcatul acolo unde îi este locul: la omul vechi, care nu mai are nimic de spus în viața ta. Prin această atitudine hotărâtă, împiedici să începi să te cumpănești în asta. De

Capitolul 3

îndată ce cumpănești, ești pierdut, iar păcatul în cauză vede șansa sa. A omorî înseamnă a lua toată viața păcatului. Astfel, păcatul este lipsit de orice șansă de a se manifesta.

Pavel nu te lasă să ghicești despre ce mădulare este vorba. Mădularele sunt echivalate cu păcatele.

1. Lista începe cu „curvia” (la fel ca în Galateni 5.19; 1 Corinteni 6.9; Efeseni 5.3). Acest păcat este o amenințare serioasă pentru sfințire.
2. „Necurăția” este strâns legată de aceasta, dar are un sens mai general și se referă la orice fel de necurăție.
3. „Patima” se referă la dorințele erotice care duc la imoralitate în gândire și acțiune.
4. „Pofta rea” pare să se refere în acest context la dorințele sexuale.
5. „Lăcomia” înseamnă a dori să ai tot mai mult și pare să fie legată aici, și prin context, de delictele sexuale.
6. Pofta sexuală domină viața în așa fel încât a luat locul lui Dumnezeu și, prin urmare, este idolatrie.

Poate că cunoști opinia, că singurul păcat asupra căruia vine judecata lui Dumnezeu este necredința. Aici vezi că aceasta este o concepție greșită. Există și alte păcate, asupra cărora vine mânia lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu vine asupra oricărui păcat. Mânia lui Dumnezeu provine din ura Sa față de păcat. Mânia lui Dumnezeu nu este o manifestare a temperamentului Său, ci mai degrabă o manifestare a domniei Sale. Mânia lui Dumnezeu va veni și este descrisă în Apocalipsa 6-19. Mânia lui Dumnezeu lovește oamenii care nu au nașterea din nou și rămân în necredința lor. Caracteristica vieții lor este neascultarea. Ea este descrisă ca și cum neascultarea ar fi tatăl lor și ei ar fi fiii lui, cu toate trăsăturile lui neascultătoare. Ideea că tu, ca credincios, ai putea fi încă asemănător cu ei, trebuie să fie insuportabilă. Îndemnul de a omorî mădularele, care sunt pe pământ, va cădea atunci și asupra ta, ca credincios, pe pământ fertil.

Asta nu înseamnă că acum poți privi cu îngâmfare pe fiii neascultării. Ca credincios trebuie să fii conștient că nu ești deasupra lor. Pentru că și tu ai trăit odată la fel și ai făcut exact același lucru (Tit 3.3). Acum nu mai este așa. Această viață a luat sfârșit când ai murit împreună cu Hristos.

De aceea, trebuie să renunți la toate aceste trăsături de caracter și obiceiuri, pe care oamenii le vedeau înainte în tine. Este descris ca și cum ai dezbrăca o haină, pe care o purtai înainte. Este vorba despre un comportament, o atitudine care a caracterizat viața ta. Această atitudine se manifesta mai ales în vorbirea ta. Lucrurile menționate aici au legătură cu limba și, prin urmare, cu inima, pentru că ceea ce spui vine din inimă (Matei 15.18).

1. Prima manifestare păcătoasă a inimii este „mânia”. Pentru noi, mânia este cu siguranță o manifestare a temperamentului nostru. O manifestare a mâniei nu trebuie să fie neapărat păcătoasă (Efeseni 4.26), dar în acest context este desigur păcătoasă.
2. „Supărarea” subliniază mai mult izbucnirea bruscă a sentimentelor față de un lucru; mânia se referă mai mult la o stare de spirit, la o dispoziție.
3. „Răutatea” este o atitudine care urmărește să facă rău altora și să le facă nedreptate.
4. „Defăimarea” este exprimarea conștientă a neadevărului pentru a-l pune pe celălalt într-o lumină proastă.
5. „Vorbire rușinoasă care ar ieși din gura voastră” pot fi înjurături sau vorbe obscene, răutăcioase.

Minciuna este un păcat al limbii, care caracterizează cel mai bine omul vechi. Nu degeaba se spune că fiecare om este un mincinos (Romani 3.4). Deoarece credinciosul a lepădat omul vechi cu

Capitolul 3

faptele sale, trebuie să renunțe și la cuvintele sale. Relațiile cu omul vechi sunt rupte. Omul vechi este esența primului Adam, așa cum se exprimă în toți descendenții săi.

Tu însă nu mai aparții primului Adam, ci ultimului Adam, Hristos. El caracterizează omul nou, pe care l-ai îmbrăcat. Omul nou este caracterizat de Hristos, așa cum se exprimă în toți credincioșii. Pentru a putea reprezenta toate caracteristicile lui Hristos, sunt necesari toți credincioșii. Niciun credincios nu le are pe toate. La fiecare se vede ceva din Hristos.

A îmbrăca nu înseamnă aici a fi îmbrăcat din exterior, ci că acest om nou devine vizibil din interior spre exterior. Omul nou este ceea ce ești în interiorul tău de la convertirea ta. Trebuie să arăți asta în viața ta. La convertirea ta, te-ai îmbrăcat cu omul nou. Pe măsură ce îl cunoști din ce în ce mai mult pe Dumnezeu, vei reprezenta din ce în ce mai mult omul nou în viața ta. A fi „înnoit” „spre cunoaștere” înseamnă că Dumnezeu aduce omul nou la deplina cunoaștere a planului Său. Aceasta este o dezvoltare. Modelul pe care Dumnezeu Îl are mereu în vedere în acest proces este Hristos. Dumnezeu vrea să-l învețe pe acest om nou în cunoașterea lui Hristos, pentru a-l forma conform acestei imagini (compară cu Coloseni 1.15; Geneza 1.26,27). Cu cât El poate realiza mai mult aceasta în tine, cu atât vei umbla mai mult așa cum a umblat Hristos (compară cu 1 Ioan 2.6).

În omul nou, orice diferență a dispărut (compară cu Galateni 3.28,29). Numai Hristos este văzut și El umple totul cu gloria Sa.

1. În omul nou, nu există nicio diferență între „greci și iudei”, adică diferența de rasă, descendență sau naționalitate a dispărut.
2. De asemenea, nu mai există nicio diferență între „circumcizie și necircumcizie”, ceea ce indică diferența religioasă, relația exterioară cu Dumnezeu.
3. Diferența dintre „barbari și sciți” a dispărut, de asemenea. Aceștia erau considerați cele mai inferioare culturi, grecii atribuind sciților un rang și mai inferior decât barbarilor. În Hristos, nici această diferență nu mai există.
4. Odată cu eliminarea diferenței dintre „robi” și „liberi”, diferența socială nu mai există în omul nou.

Singura poziție care contează este poziția noastră în Hristos. El este totul în acest om nou, da, poți spune: El este omul nou.

În timp ce aștepti gloria în care Dumnezeu va fi totul și în toți, Hristos locuiește deja în sfinții Săi. El a format în ei omul nou, în care El este totul în toți. Omul vechi poate avea legi și filozofii, dar pentru omul nou, Hristos este totul. Nu-i așa?

Citește din nou Coloseni 3.5-11: - Care sunt însușirile omului nou și care nu sunt?

Versetele 12-15: „Îmbrăcați-vă deci”

Coloseni 3.12-15: Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Hristos, la care ați și fost chemați într-un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți mulțumitori.

Capitolul 3

Tu știi ce trebuie să omori și să dezbraci. Când ai făcut asta – și nu se așteaptă nimic altceva de la tine, deoarece nu mai vrei să ai nimic de-a face cu omul vechi! –, calea este liberă pentru a îmbrăca altceva. Scopul este să-ți arăți „hainele noi” celor din jur. Asta înseamnă să-L arăți pe *Hristos* celor din jur, în tot ceea ce faci sau spui.

Nu te gândești acum: „Cine sunt eu să pot face asta?”. Ascultă cum îți se adresează aici:

1. Tu ești un „ales al lui Dumnezeu”. Aceasta indică o faptă deosebită a harului lui Dumnezeu. El te-a ales să fii al Lui și pentru El. Dacă te gândești la „de ce”, acest lucru depășește pur și simplu înțelegerea ta. Glorifică-L pentru asta.
2. Tu ești un „sfânt”! El te-a ales și astfel te-a separat de toți oamenii care trăiesc fără El. El ți-a dat un loc deosebit, pentru a te avea numai pentru Sine (Efeseni 1.4). De aceea ești numit „sfânt”.
3. Tu ești „preaiubit”. El te iubește. Totul a pornit de la Dumnezeu. Cât de nerecunoscător ai fi dacă, din falsă modestie, ai refuza să accepți acest fapt în întregime.

Este minunat să ne gândim că aceste trei denumiri sunt folosite și pentru Domnul Isus (Luca 9.35; Ioan 6.69; Matei 3.17).

Dacă aceasta este poziția ta și dacă Dumnezeu declară că El te vede astfel, atunci totul este pregătit pentru ca Hristos să devină vizibil în viața ta. Viața lui Hristos se manifestă în viața ta prin diferitele aspecte menționate aici. Dacă le analizăm pe rând, vei vedea de fiecare dată că ele implică o anumită formă de renunțare de sine. Poți manifesta aceste trăsături numai dacă ești capabil să te smerești, să te pleci. Domnul Isus a manifestat toate aceste trăsături în mod desăvârșit în viața Sa pe pământ.

1. „Îndurare” este opusul patimii, care caută propria satisfacere. Este compasiunea tandră din care izvorăște iertarea (Luca 1.78). Este „inima lui Isus Hristos” (Filipeni 1.8).
2. „Bunătatea” este plinătatea binelui care izvorăște din îndurarea cordială.
3. „Smerenia” este o atitudine care se cuvine față de Dumnezeu și față de oameni. Domnul Isus ne cheamă să învățăm aceasta de la El (Matei 11.29; Filipeni 2.3).
4. „Blândețea” se manifestă atunci când înduri nedreptatea și nu insiști asupra dreptului tău (Numeri 12.3). În lume, blândețea înseamnă a nu te impune și a lăsa lucrurile să se desfășoare. Blândețea este opusul atitudinii încrezute și al interesului propriu.
5. „Îndelunga-răbdare” sau răbdarea este suportarea cu răbdare a răului. Este capacitatea spirituală de a îndura răul fără a riposta direct.

Ocazii de a arăta trăsăturile menționate mai sus, în care Hristos devine vizibil, găsești peste tot în lume. Trăsăturile care urmează se manifestă mai mult în relația ta cu credincioșii care îți fac viața grea. Cuvântul „unii pe alții” trebuie să te facă să conștientizezi că aceasta te privește și pe tine. Poate că și tu ești uneori un credincios incomod pentru altcineva. „Îngăduiți-vă unii pe alții” înseamnă că nu comentezi imediat cu privire la „celălalt” când acesta face sau spune ceva în felul său ciudat. Fii rezervat față de ceilalți.

Dacă „îngăduitori” este mai mult pasiv, ceea ce urmează – „iertând unii altora” – este mai ales activ. Când ai de-a face cu alții, este inevitabil să nu le cunoști greșelile. Poate apărea rapid o situație în care acuzațiile zboară în toate părțile. Pacea din cadrul comunității dispare atunci rapid. Soluția constă în a avea o atitudine iertătoare. Atunci nu vei răspunde la o acuzație adresată ție cu o acuzație adresată celui alt. Norma pentru iertare este Hristos. Privește la El și la tot ce ți-a iertat. Ia-ți la inimă pilda pe care El a spus-o despre iertare (Matei 18.21–35). Vei descoperi că poți să ierți.

Capitolul 3

Pavel nu a terminat încă cu împărțirea hainelor. Mai este ceva care le cuprinde pe toate și le ține împreună ca o centură: „dragostea”. Iar dragostea este virtutea care nu numai că le ține împreună pe toate virtuțile anterioare, ci le și desăvârșește sau le aduce la maturitate deplină. Trăsăturile menționate nu sunt calități dobândite, ci provin din dragoste. Nimic din comportamentul nostru față de ceilalți nu este desăvârșit fără dragostea divină, care se manifestă în dragostea frățească (2 Petru 1.7). De aceea, dragostea este legătura desăvârșirii. Tu ești în stare să legi această legătură, pentru că ai primit natura divină (2 Petru 1.4), iar natura lui Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8). Când această legătură a dragostei este purtată de fiecare credincios, ea va uni și credincioșii între ei.

Hainele sunt îmbrăcate. Totul este la locul său. Acum poți ieși pe ușă, te poți alătura celorlalți și îți poți arăta hainele în lume și în mijlocul credincioșilor. Nu ești chemat să te lauzi, ci, cu aceste haine, viața ta va fi o mărturie pentru Hristos. Pentru a putea da această mărturie în mod corect, este necesar ca „pacea lui Hristos” să stăpânească în inima ta. Toate acțiunile, cuvintele și gândurile tale vor avea loc într-o atmosferă de pace. Felul acestei păci este pacea lui Hristos. Domnul a vorbit despre aceasta în camera de sus și a numit-o „pacea Mea” (Ioan 14.27). Este liniștea inimii și a duhului, care izvorăște dintr-o încredere deplină în dragostea Tatălui și dintr-o supunere totală voinței Lui. În această pace a umblat El pe pământ. Când această pace domnește în inima ta și în inimile credincioșilor cu care te întâlnești, aceasta corespunde chemării de a fi *un singur* trup. Deoarece cuvântul „trup” nu este însoțit de articolul hotărât, se pare că aici este vorba despre comunitatea locală.

De aceea accentul nu este atât de mult pe pacea personală, pe care o poți experimenta când mergi pe calea Domnului. Este mai mult vorba despre pacea care determină atitudinea și bunăvoința ta în relațiile cu ceilalți. Este vorba despre un singur trup. Când mădularele se supun Lui, pacea pe care El o dăruiește trebuie să determine relațiile dintre ele. Nu vei face nimic care să tulbure această pace. Din modul în care sunt descrise aceste lucruri, este clar că nu este vorba de a te retrage în izolare, pentru a nu intra în conflict cu nimeni.

Recunoștința (mulțumirea) este o „marcă distinctivă” importantă a creștinului credincios, care vede mâna Tatălui său în toate lucrurile. Ea ar trebui să-l caracterizeze în mod constant și să se manifeste cu fiecare ocazie. Este o obligație să fii recunoscător. Trebuie să te exersezi în practicarea acesteia. Dintre toți oamenii de pe pământ, creștinii credincioși au probabil cel mai mult motiv să fie recunoscători. Cine este nerecunoscător este departe de Dumnezeu. Recunoștința nu depinde de circumstanțe. Pavel însuși arată aceasta aici, chemând la mulțumire din închisoare. Cred că, după ce a scris toate acestea, inima lui era, de asemenea, plină de mulțumire.

După tot ce ai văzut: poziția ta înaintea lui Dumnezeu, iertarea pe care ai primit-o în Hristos, pacea lui Hristos, care este a ta, și caracteristicile Domnului Isus, nu ar trebui să-ți fie greu să dai ascultare îndemnului de a fi mulțumitor. Totul are legătură cu Hristos. Este vorba de a-L arăta în toate lucrurile. Tot ce este necesar pentru aceasta ai primit în Hristos. Ce bucurie trebuie să umple inima lui Dumnezeu când El Îl recunoaște pe Hristos în viața ta și în viața credincioșilor cu care te întâlnești.

Citește din nou Coloseni 3.11-15: - Învăță pe de rost ce trebuie să îmbraci și roagă-L pe Domnul să te ajute să reprezinți aceste semne distinctive.

Versetele 16-18: „Faceți toate în Numele Domnului Isus”

Coloseni 3.16-18: Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har. Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El. Soților, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul.

După *pacea lui Hristos* (versetul 15) urmează „*Cuvântul lui Hristos*”, care este Cuvântul lui Dumnezeu. În acest Cuvânt, totul vorbește despre Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu este și Cuvântul lui Hristos. El L-a dat. El este sursa Lui. Ca Hristos înălțat, El îți dă prin Cuvântul Său instrucțiunile necesare pentru calea ta. Vocea Cuvântului lui Dumnezeu este vocea lui Hristos. Așa cum ai văzut de atâtea ori în această epistolă, toată lumina cade și aici asupra Lui. Întregul Cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să „locuiască” în tine ca și Cuvânt al lui Hristos, și anume „din belșug”. „A locui” înseamnă că Cuvântul se simte acasă la tine și că nu există lucruri în viața ta care să nu fie în armonie cu Cuvântul. „Din belșug” înseamnă că inima și mintea ta sunt pline de El, astfel încât conversațiile tale cu credincioșii și necredincioșii sunt dominate de El. Nu trebuie doar să cunoști Cuvântul, ci și să-L aplici la tot ceea ce întâlnești în viața ta.

Nu trebuie să păstrezi Cuvântul lui Hristos doar pentru tine. Când ești plin de ceva sau chiar acel ceva se revarsă din tine, vei dori și vei putea să împărtășești asta cu alții. Marea întrebare este, desigur, dacă ai ceva, pe care poți să-l împărtășești cu alții. Dacă ești plin de alte lucruri, acestea vor fi lucrurile pe care le vei spune altora. Din ceea ce este plină inima, gura vorbește (Matei 12.34). Creștinii sunt recunoscuți în relațiile lor reciproce prin faptul că împărtășesc lucrurile lui Hristos între ei.

În relațiile lor zilnice și în întâlnirile comune, ei trebuie să fie capabili să se învețe reciproc ce este voia lui Dumnezeu. Acolo unde este necesar, trebuie să aibă loc mustrarea. Totuși, aceasta trebuie făcută cu înțelepciune și nu cu iritație. Altfel, se va distruge mai mult decât se va zidi. Pentru învățare și mustrare, ți se pune la dispoziție un instrument remarcabil: cântatul. Cred că aceasta indică modul plăcut în care putem să ne îndreptăm atenția unii altora spre Hristos. Cântând o cântare, vocea lui Hristos se aude mai bine decât atunci când încerci să-i înveți pe ceilalți gândurile lui Dumnezeu și să le dai lecții într-un mod lipsit de tact sau cu voce ridicată. Vocea lui Hristos va fi auzită atunci când inima ta este plină de conștientizarea harului lui Dumnezeu. Harul este spațiul, atmosfera în care are loc cântatul. Simțirea harului este exprimată prin cântare și este rezultatul a ceea ce harul a realizat în interior. În această dispoziție, poți fi în prezența Dumnezeului trinitar – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. El este Dumnezeul tuturor harurilor.

Când Cuvântul lui Hristos locuiește în noi, în inimile noastre va fi o cântare de laudă permanentă (Evrei 13.15). Aceasta se poate exprima în diferite forme de cântec.

1. „Psalmii” sunt cântări în care sunt exprimate sentimentele pe care le-a avut autorul psalmului în timpul anumitor experiențe, de cele mai multe ori în timpul suferinței.
2. „Cântările de laudă” sunt mai degrabă un răspuns la o revelație divină. În cântările de laudă se exprimă admirația față de Dumnezeu și adorarea Domnului Isus.
3. „Cântările spirituale” exprimă, de obicei, ca o rugăciune, o anumită dorință a sufletului. Este cea mai generală expresie a conținutului unei cântări: este vorba despre un subiect spiritual.

Concordanța dintre aceste forme de cântări constă în faptul că toate izvorăsc din Cuvânt. Ele își au rădăcinile în Cuvânt. Dacă este bine, ele sunt în deplină conformitate cu acesta. Numai atunci

Capitolul 3

când Cuvântul din interior umple inima cu admirație și adorare recunoscătoare, cântările pot fi cântate în spiritul potrivit.

Nu numai cântarea noastră trebuie să fie „pentru Dumnezeu”. Tot ceea ce faci trebuie să fie pentru gloria lui Dumnezeu. „Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă” cuprinde fiecare domeniu al vieții tale. Totul în viața noastră trebuie să fie sub stăpânirea Domnului Isus. Nu este vorba doar de faptul că Domnul Isus poate aproba faptele tale. Când faci ceva în Numele Lui, trebuie să fii convins că aceasta este voia Lui. Numai atunci acționezi în autoritatea Lui. Poți avea dorința de a face ceva pentru Domnul, dar este important să faci numai ceea ce El așteaptă de la tine. Nu trebuie să te gândești la o lucrare mare sau la o predică în fața unei mulțimi. Este vorba de lucruri cotidiene, cum ar fi un gest prietenos sau un cuvânt de îndemn. Fă-o numai dacă o poți face în Numele Domnului Isus. Dacă nu poate fi în Numele Lui, nu trebuie să o faci.

Unul dintre indiciile că „în cuvânt și în faptă” ești în acord cu Domnul este că poți să-I mulțumești Tatălui. Din nou, accentul cade pe mulțumire (Coloseni 1.3,12; 2.7; 3.15,17; 4.2). Poți face asta numai dacă știi că El poate merge cu tine pe această cale. Atunci nu mai ceri ca El să te însoțească pe calea pe care *tu* o consideri corectă. Tu Îl întrebi, ce cale vrea *El* să o urmezi. Mulțumirea se face aici „prin El”. Mulțumirea adusă lui Dumnezeu Tatăl își găsește întotdeauna motivul în Fiul, pe care El L-a dăruit, și în toate lucrurile, care ne sunt dăruite în Fiul. Vezi cum întreaga practică a vieții este legată de Tatăl și de Fiul. Aceasta ridică viața ta de zi cu zi la un nivel înalt!

Pavel menționează în continuare câteva domenii, în care se desfășoară viața ta de zi cu zi și relațiile în care te afli. După îndemnul de a nu te gândi la lucrurile care sunt pe pământ, ai putea crede că toate lucrurile pământești nu mai sunt importante. Dar toate adevărurile înălțătoare, care au legătură cu relația ta cu Hristos, nu schimbă nimic în relațiile pământești. Dimpotrivă, aceste relații există tocmai pentru ca tu să arăți în ele ceea ce ai devenit în Hristos. Nu poți trăi în lume fără a avea relații cu semenii tăi. În astfel de contacte sociale vei experimenta cele mai multe încercări și ispite. Este voia lui Dumnezeu ca, după convertirea ta, să lași să strălucească lumina cerului în cercul vechilor tăi prieteni și cunoștințe. Convertirea ta nu a schimbat nimic în căsnicia ta (dacă există), în situația ta familială (dacă există) și în poziția ta în societate. Ceea ce s-a schimbat ești tu însuși.

În fiecare dintre relațiile menționate există două părți: bărbat și femeie, părinți și copii, angajator și angajat. Fiecare este abordat în funcție de punctul său slab. La început, cuvântul este întotdeauna adresat părții subordonate, care este întotdeauna adusă în legătură cu Domnul. Legătura cu Domnul ridică poziția subordonată la un nivel superior.

Prima relație, pentru care ambele părți primesc o misiune, este cea a căsătoriei. Acest bastion al binelui este atacat cu violență peste tot în lume. Este necesar să ne uităm mereu la planul inițial al lui Dumnezeu, pentru a nu fi luați de valul a ceea ce face lumea din căsătorie. Într-o căsătorie, două sexe diferite sunt în mod clar legate între ele. O căsătorie între persoane de același sex este o posibilitate care, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, nu trebuie nici măcar luată în considerare, ci trebuie respinsă imediat.

„Soțiilor” li se reamintește că trebuie să-și recunoască soțul ca și cap al familiei, căruia trebuie să i se supună. Supunerea nu este o ascultare oarbă, ci recunoașterea ordinii date de Dumnezeu. Această atitudine i se potrivește și este onoarea ei. Ea primește puterea pentru aceasta de la Domnul. Când se supune soțului ei, ea recunoaște astfel autoritatea Domnului. În epoca noastră a feminismului, nu îi este ușor să se supună. Această regulă este respinsă cu vehemență și declarată depășită. Soțiile care sunt conștiente de legătura lor cu Hristos nu vor fi deranjate de aceasta și vor

putea înota împotriva curentului. De la El pot învăța ce înseamnă supunerea, pentru că El a dat exemplul în viața Sa pe pământ în ceea ce privește relația cu Dumnezeu.

Citește din nou Coloseni 3.16-18: - Locuiește cuvântul lui Hristos din belșug în tine?

Versetele 19-25: Soți, copii, robi

Coloseni 3.19-25: Soților, iubiți-vă soțiile și nu vă purtați cu ele cu amărăciune. Copii, ascultați de părinții voștri în toate, pentru că aceasta este plăcut în Domnul. Taților, nu-i întărâtați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați. Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos! Pentru că cine face nedreptate va primi nedreptatea pe care a făcut-o; și nu este părtinire.

„Soților” li se spune ceva pozitiv și ceva negativ. Pozitiv este porunca de a-și iubi soția. Aici nu scrie că el trebuie să aștepte un anumit sentiment sau o anumită faptă din partea soției sale, pe care apoi să o răsplătească cu dragostea sa. Nu există nicio scuză pentru a se sustrage de la porunca de a-și iubi soția. Bărbatul poate învăța de la Hristos ce este dragostea. La El vede o dragoste grijulie, care se sacrifică și este altruistă. Dacă soții se comportă astfel față de soțiile lor, acest fapt îi ferește de multe probleme în căsnicie. Soției îi va fi ușor să se supună unui astfel de bărbat.

Negativ este adăugarea de a nu se purta cu amărăciune față de ea. Acest fapt ar trebui să-l împiedice pe bărbat să fie capricios, nemilos și dur cu ea. Acest din urmă aspect este cu siguranță un pericol, dacă soția nu este convertită și face în mod constant lucruri care provoacă astfel de reacții. Nu se spune că el trebuie să-și supună soția sau să o oblige să-l asculte.

„Copiii” trebuie să-și asculte părinții, și nu doar atunci când consideră că este util sau de dorit, ci „în toate”. Ei trebuie să învețe să asculte și să fie dispuși să urmeze instrucțiunile părinților. Copiii nu sunt autoritatea supremă și nu decid în ce măsură trebuie să se supună părinților. Chiar și pentru copii, Domnul Isus pe pământ este modelul de urmat (Luca 2.51).

În acest pasaj, familia este ținută împreună de două principii: autoritatea și ascultarea. După ascultarea așteptată de la copii, vine acum autoritatea. Cuvântul nu se adresează „părinților” – cum ne-am fi așteptat –, ci „taților”. Ei sunt cei mai responsabili pentru educație. Tații sunt avertizați aici să nu-și folosească autoritatea în mod nerezonabil sau să abuzeze de ea. Aceasta se întâmplă prin tratamente nepotrivite sau chiar nedrepte. Apostolul pare să se gândească la mustrări și reproșuri constante și nedrepte, aduse pentru cel mai mic motiv.

Tații au în Dumnezeu Tatăl un mare model. De la El pot învăța că Dumnezeu nu-Și tratează niciodată copiii într-un mod care să-i descurajeze sau să-i facă să se simtă respinși. Dacă un copil este criticat în mod constant, se creează impresia că face întotdeauna totul greșit. Va deveni descurajat și își va pierde orice motivație. Tații credincioși trebuie să evite acest fapt cu absolută și mare atenție. Cât de grav ar fi dacă un copil ar respinge adevărul lui Dumnezeu din cauza unui tată excesiv de sever. Dacă un tată îi transmite copilului său o imagine greșită despre Dumnezeu ca Tată, copilul nu va mai avea nevoie de Dumnezeu. Cu siguranță, un copil are nevoie de corectare sau disciplinare. Când este necesar, este important să se respecte, printre altele, următoarele trei reguli de bază pentru disciplinare: nu pedepsi niciodată în furie, nu pedepsi niciodată pe nedrept, nu pedepsi niciodată fără o explicație.

Capitolul 3

Părinții pot îndepărta copiii de Dumnezeu și în alt mod. Mulți părinți trebuie să spună cu tristețe despre un fiu sau o fiică care s-au abătut: „Și, pe când slujitorul tău făcea ceva încoace și încolo, omul a plecat” (1 Împărați 20.40). Ei și-au dedicat timpul pentru orice, în afară de copiii lor. Aceștia au fost lăsați în voia sorții. Poate că nu fără îngrijire, dar cu siguranță fără afecțiune. Lipsa afecțiunii va descuraja copilul, astfel încât acesta va urma propria cale și nu calea Domnului.

Cuvântul adresat „robilor” seamănă cu ceea ce li se spune copiilor. Și de la ei se așteaptă ascultare „în toate”. Robul credincios nu este condus de ochii stăpânului său, ci de frica (respectul) față de Domnul. „A face pe credinciosul” înseamnă că lucrezi cu sârguință când șeful te supraveghează, dar de îndată ce acesta dispare, iei o pauză sau faci lucruri pentru tine. Ca rob creștin (poți aplica aceasta astfel: angajat creștin), ar trebui să slujești cu adevărat, indiferent dacă stăpânul tău pământesc (angajatorul tău) te privește sau nu, pentru că Domnul din ceruri te privește întotdeauna! Nimic nu-I scapă!

Această conștientizare te-ar putea determina să faci tot posibilul pentru a nu cădea în dizgrația Domnului. Totuși, nu asta se vrea a se spune. De aceea se face referire și la atitudinea inimii. „Simplitatea inimii” este atitudinea unei inimi libere de motive josnice și în care există sinceritate, inocență și lipsă de ambiguitate (compară cu 1 Cronici 29.17). Aceasta este opusul ipocriziei. Și pentru rob, Domnul Isus pe pământ este modelul de urmat.

Robul este îndemnat să-și îndeplinească toate îndatoririle zilnice cu toată energia sa. Se așteaptă de la el să facă „din inimă” ceea ce i se poruncește. Aceasta înseamnă că se dedică pe deplin fiecărei lucrări, fie ea plăcută sau neplăcută. Secretul din spatele acestui fapt este că el lucrează ca și cum Domnul ar fi angajatorul său. Pavel îndreaptă mereu privirea robului spre Domnul. Dacă plăcerea Domnului se odihnește asupra întregii tale munci, îți vei îndeplini datoria cu puterea pe care El ți-o dă. Nu vei fi răsplătit în cer pentru numărul de oameni care s-au bucurat de slujba ta, nici pentru succesul pe care l-ai avut, nici pentru talentele tale, ci pentru credinșia ta.

Și știi care este răsplata? Robii de atunci știau bine: moștenirea. Prin cuvintele „știind”, Pavel pare să facă referire la o învățătură pe care ei o primiseră deja mai devreme. El le-o reamintește. Ei trebuie să se gândească mereu la aceasta când își fac munca. Robul care slujește bine va primi răsplata într-un loc unde nimic din ceea ce a fost făcut pentru gloria lui Hristos nu va fi uitat. În acel loc, robii și stăpânii stau singuri înaintea Lui, care nu face diferență între oameni. Ce va fi în viitor, trebuie să constituie deja acum toată atenția robului. Acesta va fi motivul pentru care își va face toată munca cu credinșie.

Aici, pe pământ, un stăpân nu și-ar împărți niciodată moștenirea cu un rob. În viitor, robii vor avea parte de moștenirea Domnului, pe care Îl slujesc acum. O răsplată atât de mare îi așteaptă pentru că slujesc Domnului Hristos. Este o moștenire care este văzută în același timp ca o răsplată. Încercările noastre slabe de a sluji Domnului vor fi răsplătite cu o recompensă care depășește orice imaginație. Ce Domn slujim noi!

După toate încurajările, pe care le-a primit robul, urmează și o avertizare. Un rob nu primește un tratament preferențial din cauza situației sale nefericite. El nu este nici răsplătit în mod deosebit pentru că este oprimat. El primește desigur un avertisment deosebit, pentru că, la fel ca în cazul oricărui alt om, carnea poate avea putere asupra lui. El poate ajunge într-o situație care îl îndeamnă să facă rău stăpânului său sau unuia dintre cei care sunt împreună-robi cu el. El ar putea crede că aceasta îi aduce un avantaj. De aceea, el trebuie să știe că Dumnezeu nu face diferență între oameni.

Capitolul 3

Dacă nedreptatea nu este descoperită pe pământ, ea va fi cu siguranță dezvăluită înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). Robul va realiza că aceasta va avea o influență asupra părții sale din moștenire. Necinstirea va duce la o pierdere corespunzătoare a răsplății. Este vorba despre faptul că Domnul va putea spune odată: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține” (Matei 25.21). Aici vezi, de asemenea, că pentru oricine slujește ca rob Domnului Isus, oricât de mare ar fi slujba, ceea ce i se încredințează este puțin.

Nu auzi pe Pavel spunând nimic despre cum un rob poate deveni liber. Dacă ai privilegiul să slujești unui astfel de Domn și ai perspectiva unei astfel de răsplăți, întrebarea este dacă vrei asta! La aceasta se adaugă faptul că creștinismul nu schimbă structurile sociale, ci oamenii. Și acești oameni schimbați pot da o mărturie puternică a schimbării lor în circumstanțele lor neschimbate (compară Tit 2.9,10). Ei slujesc Persoanei care i-a eliberat dintr-o robie mult mai grea, robia păcatului (Romani 6.17).

Citește din nou Coloseni 3.19-25: - În ce relații te simți apelat? Ce poți face pentru a te conforma mai mult în practica ta cu ceea ce scrie aici?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/3>